

De Ponent, una lliçó

Arròs a banda

Ramon Barnils

El diari *Diario 16* publicava l'altre dia un article de Victor Pérez Díaz titulat «La cruïlla històrica de Catalunya».

Diu que en aquests moments els catalans ens trobem en una cruïlla històrica. Estableix, primerament, una ferma opinió: «els catalans es troben en el punt d'arrencada d'un procés de recuperació evident». Adverteix que no han d'enganyar ningú ni les dificultats econòmiques d'aquest moment, ni «les dificultats i incomprensions entre les dues comunitats lingüístiques que hi ha al país, ni les dificultats a articular la doble pertinença a Espanya i a Catalunya». I que, enllà d'aquests detalls, «hi ha signes clars de creixement extraordinari»; Victor Pérez, a més, percep en nosaltres «l'alè d'una societat civil, travada i laboriosa, conscient i orgullosa de les seves tradicions». Vistes així les coses que passen, l'autor ens veu ara abocats a prendre una decisió entre tres opcions:

La primera, l'entotsolament, que és una vella i traïdora traducció de l'«ensimismamiento» original: «poden —diu— entretenir-se en la gestió dels assumptes propis», «tenir cura del seu mercat i els mercats pròxims, assaborir les seves tradicions i

la seva llengua, replegar-se a l'interior de la dolça Catalunya...».

La segona opció que tenim és integrar-nos a Europa «en allò possible», integrar-nos, doncs, en l'Europa de les regions. I ara torno a copiar textualment de la traducció de l'*Avui*: «no em refereixo amb això a una operació política explícita, impensable en el marc de la Constitució espanyola. El problema consisteix que els més o els millors dels catalans decideixin que el lloc on han de triomfar, sigui aquest triomf econòmic, d'influència en els afers públics, cultural o social, és Milà, París, Nova York. Però només en darrer terme, com a premi de consolació, és la resta d'Espanya (...) no serien el català i el castellà, sinó el català i l'anglès, les seves llengües del futur. Un món de catalans europeistes, i d'horitzons suposadament (¿¿¿suposadament???) (aquest doble parèntesi és meu) molt més amplis, es consideraria cada vegada més llunyà del món, que veurien província, crispats i grandiloqüents, de la resta d'Espanya».

La tercera opció que ens veu és,

efectivament, la que falta: «una implicació moral i emocional, i una participació creixent i almenys coprotagonista en els afers espanyols. No solament en els assumptes econòmics o culturals, sinó molt especialment en els assumptes públics» i que és l'opció que més s'estima l'autor.

Aquest insòlit article, aquesta flor en el desert, encara no s'ha acabat: «que aquesta sigui l'opció elegida depèn, per descomptat i sobretot, dels catalans».

Després l'articulista rellisca excepcionalment i ingènua quan diu que res no ens obliga a decantar-nos cap a ser Espanya: «no tenen cap obligació de decantar-s'hi. Ni la Constitució, ni cap norma jurídica els hi obliga». Ens hi obliguen, insòlit Pérez, de la Constitució als estatuts passant pel DNI, la Benemèrita, tres segles de submissió, el Ministeri de Defensa, la policia i tota la panòplia estatal, administrativa i fàctica d'Espanya. Però és igual: la resta és tan precisa i detallada, tan clara i lúcida, tan digna i real, que donaria el coll perquè una majoria, ni que fos modesta de nosaltres els catalans, veiéssim tan clares com Victor Pérez les possibilitats, reals, que tenim al davant. Aleshores...

CURS D'HISTÒRIA DE CATALUNYA

“Sense saber què passava al món urbà mediterrani es fa difícil copsar el veritable abast del fenomen urbà català.”
(Del Pòrtic de Jaume Sobrequés)

Curs d'Història de Catalunya, 6

És una col·laboració entre Edicions de la Magrana
Institut Municipal d'Història de l'Ajuntament de Barcelona